

1

Sofia prechádzala miestnosťami plnými umeleckých diel. Najviac ju fascinovalo to, kvôli čomu sem prišla. Rímske mozaiky. Tie farby, vzory, staroveký kumšt – kumšt v pravom zmysle slova, keďže nebol podporený žiadnou technologickou vymoženosťou. Tak by to dopriala svojim študentom! Učenie z kníh ju nikdy nebavilo, keď bola mladá, začínajúca učiteľka, mala jasnú predstavu, ako upútať študentov, ako im zaujímavo podať to, čo ich mala učiť. Filmy, výlety, exkurzie, zábavné, a pritom poučné cvičenia. To všetko chcela. Keď bola mladá. Dnes už je kantorkou pomaly štvrtstoročie a chce jediné, mať od všetkých svätý pokoj. Odučiť, čo treba, splniť predpísané osnovy, nemať zbytočné konflikty.

No teraz, pri pohľade na tú rímsku nádheru, na mozaiky, keramiku, sochy, šperky, sa v nej prebudila duša mladej ženy. Ktorá chcela urobiť svet lepším a byť poslom poznania. S tým však bol už dobrých desať rokov definitívny koniec. Jej osobný život, tak ako aj pracovný, bol jedna tragédia. Ako pedagóg sa cítila vyhorená a skeptická, ako matka a manželka mala pocit, že je posledná chudera odkopnutá niekam do kúta.

Dovolenka v Tunisku bola záchranné lano, ktoré jej hodila priateľka Adela. Poznali sa už od strednej. Vycestovala

sama, čo nikdy predtým nespravila. Nedalo sa, veď pri svojom manželovi mohla jedine držať hubu a krok, ako jej rád zdôrazňoval.

Zrazu sa ozval hrozivý dunivý zvuk. Ako výbuch. Vzápätí ďalší. A strelba, ohlušujúca séria výstrelov, ktoré človek z pokojnej Európy nemá ako poznať. Ak nechodí na strelnicu alebo na poľovačky. Do zvukov zbraní sa takmer ihneď začal miešať krik, zúfale volanie, navôkol zavládla panika.

Srdce sa jej prudko rozbúchalo. Asi by mala utekať, ale kam? Pred čím? Čo sa deje?

Vtom ju čosi sotilo pod neďaleké schodisko. Nieкто na nej ležal a rukami jej tlačil hlavu k zemi. Zmätok, ktorý ovládol múzeum Bardo i jej mozog, jej nedovolil premýšľať. Ležala pod ťažkým telom, rýchlo dýchala a dookola si opakovala: *Žijem? Prežijem? Žijem? Prežijem?*

Po nekonečných minútach hrôzy, ktorú umocňovali výkriky v arabčine, rachot a strelba, sa naokolo rozhostilo ticho. Bála sa pohnúť. Netušila, či človek, čo na nej leží, žije, alebo je mŕtvy, netušila, či ona sama je v poriadku, a už vôbec netušila, čo si má počať. Má aspoň pootočiť hlavu a pozrieť sa, čo sa deje? Zachytila dupot. Ako keď ktosi beží, ako keď beží mnoho ľudí, obutých v ťažkých topánkach.

Zrazu ju zdvíhali zo zeme ozbrojenci. Celí v čiernom, s puškami a v kuklách. Chvalabohu, na oblečení mali nápis *POLICE*, a tak si mohla vydýchnuť. Nestačila však nič

povedať ani sa spýtať, vliekli ju do foyeru, kde na zemi sedeli turisti. Boli rovnako vystrašení ako ona, a hoci nerozumela, čo jej hovoril muž, ktorý ju podopieral, pochopila, že sa má pridať k nim. A tak si sadla. Vedľa nej sa zložil akýsi muž. Nevenovala mu pozornosť, myseľ jej zamestnávala snaha pochopiť, čo to všetko znamená. Aj sa chcela niekoho spýtať, no bolo zrejmé, že nik z návštevníkov múzea nemal potuchy, čo sa stalo alebo sa ešte stále deje.

Do haly postupne vchádzali zdravotníci, možno aj lekári, nedalo sa to rozoznať. Vyvádzali ich do pripravených vozidiel. Na schodoch pred múzeom si na zemi všimla telá. Prikryté čiernymi igelitmi. Až vtedy jej to došlo. Aj čo sa jej mohlo stať. Chytla ju triaška, zahmlilo sa jej pred očami a stratila rovnováhu. No nepadla na zem, zozadu ju zachytil muž, ktorý predtým sedel vedľa nej. Spolu ich aj naložili do vozidla s nápisom *PROTECTION CIVILE*, civilná ochrana. Odvážali ich nevedno kam, no dalo sa predpokladať, že do nemocnice.

V nemocnici k nej pristúpila žena, lekárka, a nevelmi dobrou angličtinou sa jej spýtala, či je zranená.

„Môžete hovoriť po francúzsky,“ vyzvala ju Sofia.

Za iných okolností by sa potešila možnosťou porozprávať sa. Aká to bola irónia, učiteľka francúzštiny, a jej kontakty s touto rečou sa za ostatné roky obmedzovali na nedabované francúzske filmy a na knihy vo francúzštine.

Nebolo dôležité, o čom sú, hlavne, že jej ponúkali útek od reality.

Lekárka, ktorá bola ustrojená ako ktorákolvek iná lekárka na svete, akurát vlasy mala omotané bielou šatkou, sa mierne usmiala.

„Odkiaľ ste?“

„Zo Slovenska.“

„Som doktorka Aydenová. Ste zranená?“

„To neviem. Asi som doudieraná, ale nemyslím si, že by to bolo niečo vážne.“

„Vyzlečte sa, prosím,“ vyzvala ju lekárka.

Vtedy si Sofia všimla, že jej chýba jedna topánka. Nohy mala samú odreninu. Zrejme mala čosi aj na tvári, pretože lekárka sa jej zadívala na líce. Precvičila jej obe ruky, vyzvala ju, aby sa predklonila. Pobúchala jej po chrbte, požiadala ju, aby sa prešla sem a tam.

„Čo si pamätáte?“ spýtala sa.

Sofii nebolo jasné, čo chce vedieť. „Ako to myslíte? Čo si pamätám zo svojho života?“

Doktorka sa opäť jemne usmiala. „Nie, z toho, čo sa dnes stalo.“

„Netuším, čo sa stalo,“ povedala popravde Sofia. Čakala, že azda teraz sa dozvie podrobnosti posledných hodín.

Lenže sa nedozvedela. Lekárka jej zručne ošetrila škrabance a zašila jej ranku pod obočím. Sofia napočítala tri stehy. Ani nevedela, že tam niečo má. Až keď videla

krvavé gázy, ktorými ju pred šitím očistili, pochopila, že predsa len bola zranená.

Po chvíli vošiel do miestnosti policajt. Chcel jej pas, no ten pri sebe nemala. Ukázala mu preto vízovú kartičku a hotelový ubytovací preukaz. Mlčky vypisoval papiere, ani sa na ňu poriadne nepozrel. Chcela sa spýtať, čo sa stalo, no dochádzali jej sily. Po tom, čo vypila fľašu vody, ktorú jej ktosi doniesol, sa cítila príšerne unavená. Zastvárali sa jej oči. Doktorka si to všimla a vrátila sa k nej.

„Môžeme si vás tu nechať cez noc. Ale nebudete mať samostatnú izbu, pretože k nám priviezli viac ako štyridsať zranených.“

Štyridsať zranených? *Bože, to je hrozné číslo*, hovorila si Sofia.